

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΞΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ε μιά γωνιά του έγγραφου αυτού φαινόταν ή κόκκινη σφραγίς του κράτους.

Ο Παρναγιάν, όταν το διάβασε, έβγαλε ένα στεναγμό ανακουφίσεως. Ήξερε επί τέλους τι έγγραφο το μυστηριώδες αυτό χαρτί.

—Τι βιάζας που ήμουν να μιν το διαβάσω προηγούμενος; ψιθύρισε. Πώς θα καταρθώσω τώρα να το δώσω στο γυό μου για να έξασφαλίση μ' αυτό τη φυγή του δικούς και της οικογενείας του.

Τό έχωσε πάλι στη ζώνη του και ορίωντας μιά ματιά γύρω του, είδε άρκετους από τους άνδρους του Έρριζου, οι οποίοι είχαν ξαναμπει στην αϊνή, χωρίς όμως να τολμούν να προχωρήσουν προς αυτόν.

Ο γέρο τυχοδιώκτης τότε, χωρίς να τους δινή σημασία, άποφάσισε να πραγματοποιή ήνα φροβερό σχέδιο.

Προχώρησε ως τ' άμάξι που βρισκότανουσαν τά βαρέλια με την πυρίτιδα και με τό ξιφος του άρχισε να τά τρυπή ήνα—ήνα...

Όταν τρύπησε και τό δέκατο έκτο βαρέλι, έφριξε μιά ματιά γύρω του και είδε πώς ή αϊνή είχε πλημμυρίσει άπ' τους στρατιώτες του Έρριζου.

—Θάνατος! ούφλαξαν. Θάνατος! —Θάνατος! ούφλαξε κι' ό ίδιος ό Έρριζος, προσπαθώντας να ένθαρμήνη τους μισθοφόρους του.

—Διάβολε! ψιθύρισε τότε ό γέρο Παρναγιάν, δέν πρόφτασα να τρυπήσω όλα τά βαρέλια. Μά και τά δεκάξη θα φτιάσουν.

Έκανε έπειτα μιά άποχωρησιτική κίνηση με τό χέρι του προς την διεύθυνση του μεγάρου και ψιθύρισε: —Χαίρε, Ζάν, παιδί μου... Χαίρε, Λουίζα, κόρη μου... Να με θυμάσαστε καμμιά φορά.

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, τράβηξε τό πιστόλι του και προβόλησε κατά της πυρίτιδος, ή οποία, πείρωντας φρονιά, προκάλεσε την τρομερή έκρηξη, για την οποία μιλήσαμε.

Τή στιγμή που τό μέγαρο Μονμορανοσού κατέρρεε με πάταγο, ή φωνή του Ζάν, γεμάτη άγνόνια, έφτασε ως τ' αυτά του πατέρα του.

—Πατέρα! Πατέρα!... —Τί ζώο αυτό τό παιδί! ψιθύρισε ό γέρο τυχοδιώκτης που βρισκόταν πειά ανάμεσα στους καπνούς και τις φλόγες της έκρηξεως. Τι θέλει έδδ, άφου τό ανέστησα να φηγή; Όταν ή φλόγες κι' οι καπνοί άρχισαν να διαλύονται κάπως, ό Έρριζος Μονμορανοσού, ό οποίος μαζί μ' έλαχιστους από τους στρατιώτες του είχε ξεφύγει από την καταστροφή, έφριξε μιά ματιά μπροστά του. Δέν έβλεπε τίποτε άλλο από πτώματα κι' από έρείπια που κάπνιζαν.

Μιά βλαστήμια ξεφύγνε τότε από τά χείλη του. Όστόσο, μέσα στη λύσσα του, έννοιωσε κάποια μυστική χαρά, γιατί νόμιζε ότι κανείς άπ' αυτούς που κατεδίωκε δέν είχε σωθεί. Έπειτα νευριασμένος, γιατί είχε χάσει την Άνναμπέλλα, έφυγε μαζί με τους που είχαν άπομείνει άπ' τό στρατό του.

Άν ήμνε όμως μιά στιγμή ακόμα εκεί, θα μπορούσε να διακρίνη έναν άνδρα, ό οποίος, τρέχοντας με άτελεισία ανάμεσα από τά έρείπια, φώναζε:

—Πατέρα! Πατέρα!... Πού είσαι;... —Ήταν ό Ζάν.

—Έδδ ήμια, μά τό Βαραβά! τού άπάντησε τότε μιά σδυμένη φωνή που μόλις άκούονταν.

Ο Ιπότης έκανε άμέσως ήνα πήδημα κι' ανάμεσα από ήνα σωρό πέτρες και δοκάρια είδε τον πατέρα του, ό οποίος, καταβάλλοντας υπεράνθρωπος άγώνες, προσπαθούσε να τά παραμερίσει και ν' άπελευθερωθή.

Ο γέρο τυχοδιώκτης ήταν κατάχλωμος κι' άνέπνεε με δυσκολία. Μόλις όμως είδε τό γυό του, προσάθησε να του χαμογελάση.

—Νά 'μια, πατέρα... Έλεγε ό Ζάν. Νά 'μια... Δέν έχεις τίποτε.

Έγώ θα σ' απαλλάξω άπ' τό τρομερό βάρος που σε πιαζώνει... Ω! τά μαλλιά σου κάρων! Τό ένα σου πόδι ήνε σπασμένο! Θάφρος! Θάφρος, πατέρα...

Τραβός από την άτελεισία του, ό Ζάν προσπαθούσε να σώση τον πατέρα του. Τέλος κατόρθωσε να τον τραβήξη από τά έρείπια και να τον σπρώξη στην άγκαλιά του.

Καθώς τον μετέφερε, του ψιθύρισε μ' άπόγνωση, συγκρατώντας με δυσκολία τους λυγμούς του:

—Πατέρα! Φτώχέ μου πατέρα! Δέν ήνε τίποτε... Θά γίνης καλά. Πές μου... Δέν έχεις πληρωθεί άλλου πονηνά; Έ;...

Τότε ό γέρο τυχοδιώκτης του άπάντησε με δυσκολία:

—Μά τί διάβολο, παιδί μου... Ποτέ τέλος πάντων δέν έννοιες να μ' άκούσης; Δέν σου είχα πει να φύγης; Γιατί δέν έφυγες;

—Και πώς να φύγω, του άπάντησε ό Ζάν, άφου έού ήσουν έδδ; Πώς θα σ' άφρινα μόνο... Άλλά πές μου, πατέρα... Δέν έχεις άλλες πληγές; Δέν ήν' έτσι;

—Μού φαίνεται πώς έχω... ψιθύρισε με τρομουλασμένη φωνή ό γέρος. Μού φαίνεται πώς δυό—τρία πικριά μου ήνε σπασμένα... Άρσέ με τώρα. Φύγε! Μή σε μέλλει για μένα.

Πραγματικά, ό γέρο ήρωε είχε όλόκληρο τό στήθος του κατασπασμένο κι' έννοιωσε, όσο περνούσε ή ώρα, ότι ή στερήν του σταγμή έπληθίαιζε.

Τέλος ό γυός του, κρατώντας τον πάντα μέσα στην άγκαλιά του, άρχισε να τρέχη μέσ' άπ' τις φλόγες.

Σέ λίγο έφτασε στο άμάξι του Μονμορανοσού κι' άπόθεσε μέσα τό πολύτιμο φορτίο του. Έπειτα καθάλωξε τό άλογό του και τό άμάξι ξεκίνησε.

Μόλις βρέθηκε μέσα στο δχημα, ό γέρο Παρναγιάν, ό οποίος έπνεε πειά τά λούστια, άπόωσε τό χέρι του που έτρεχε κι' έδωσε στη Λουίζα τό πολύτιμο χαρτί, την άδεια έλευθέρως κυκλοφορίας. Με τό χαρτί αυτό έσωξε τόκα τό γυό του, τη Λουίζα και τους γονείς της και έξελσονόνταν άπέναντι της Άνναμπέλλας για τό κακό που της είχε κάνει άλλοτε, όταν ακόμα ήταν μισθωτός του Έρριζου.

Μπροστά στο άμάξι, ό Ζάν με τό σπαθί του στο χέρι, άνοιγε τόκα δρόμο μέσα άπ' τά μανιασμένα πλήθη, που πλημμυρίζαν την πόλη, έξασκουόθοντας ακόμα τη σφαγή και τη ληστεία.

Έλαμπε από τη χαρά του, γιατί είχε σώσει ό,τι πολιτειακό είχε στον κόσμο και χοντρού δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά του.

H ΠΑΡΙΑ

Πολλές φορές τό έξαγομμένο πλήθος άπέληξε τό άμάξι του Μονμορανοσού, αλλά ό Ζάν, του όποιου τις δυναμεις έδεκαπλασίαζε ό έρω; και ή δογνή, κατόρθωνε να κρατή ή σεβαστή άπόσπαι τά πλήθη των σφαιρών, που τους κατεδίωκαν πάντα.

Όταν έφτασαν τέλος μπρός στην πύλη, από την οποία θα έβγαιναν έξω άπ' τό Παρία, άντρώπων μπροστά τους έναν αξιωματικό και είκοσι καραμνοφόρους.

- Άνοιξτε! τους φώναζε έπακτικά ό Ζάν. —Δέν επιτρέπεται, άπάντησε ξερά ό αξιωματικός. —Κατάρα!... Άνοιξε, γιατί άλλοιθς...

Μά δέν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του, γιατί είδε έξαφνα τη Λουίζα να προβάλλει τό κεφάλι της από τό παράθυρο του άμαξίου και να δινή στον αξιωματικό ήνα φίλο χαρτί.

Ο αξιωματικός τό διάβασε κι' άμέσως διάταξε τους στρατιώτες του να παραμερίσουν και ν' άφρουν τ' άμάξι να βγή έξω.

—Άνοιξτε! τους είπε. Είνε άγγελιοφόρος του βασιλέως...

Μά την ίδια στιγμή έφτασε ήνας μεγάλος όμιλος κακοποιών, οι οποίοι έδεχναν άγριες διαθέσεις.

Άμέσως όμως οι στρατιώτες έστρεψαν τά όπλα τους έναντίον τους και τους άπομάκρυναν.

(Άκολουθεί)

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ. Στά μάτια κύττα με καλά να σέ φωτογραφίσω. Μές στα δικά μου κι' έξαφνα γοργά να τά σφαλήρω. Να έχω την εικόνα σου στες κόρες τους κλεισμένη. Καθώς την έχω στην καρδιά βαθειά ζωγραφισμένη. 2. Σά θέλω μ' ήνα της φίλι, να πάρω τό γλυκό μου. Μού λέει πώς ή μάνα της μπορεί να τη μάλωση. Τι βράσαν! Να μη τό ίδω ποτέ και στον χερό μου! Και καπορώνει πάντοτε φίλι να μη μου δώση. Και με ρωτά τό σκακο, τ' άδωο περιστέρι! Τι νιώθω από τό φίλι. Είνε μικρό, δέν ξέρεις! 3. Νά μη μου μελετάς πολύ γιατί θ' άδυνατίσης. Μά δε σέ θέλω έγώ σση με δίπλωμα να βγής. Με φθάνει σού να μ' έννοης, να ξέρης ν' άσπότησης. Σέ πέλαγο σχολαστικό δέν θέλω να πηγής. Κι' αν μάθεις τη γραμματική τί θα κερδίσω τάχα; Έγώ από τά ρήματα, μικρή μου, να σου πώ, Θά μ' έφθανε αν έμάνθανες τό άγαπώ μόνάχα. Να σχηματίζουμε μαζί μοναχά τό άγαπώ μόνάχα. 4. Ροδάκινα μου έκοψε να βάλω στο κρασί μου. Μά 'γώ της είπα: επιπτώτος ό κόπος σου, ψυχή μου! Μπορώ όκάδες, μάτια μου, στην πίστι μου, ν' ά (δεισώ), Άν και τά δυό σου μάγουλα μ' άφήσης να δαγ- (κάσω)!

ΚΛΕΑΝΘ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ (Ραμπηγάς).